

νίση οὕτω τὸ εἶδος του), εἶνε ὅμως εἰς μέγιστον βαθμὸν διαδόσιμος καὶ κολλητική.

Θεραπεία.—Ὡς ἄνωτέρω εἶπομεν μέσθι θεραπευτικὰ δὲν ὑπάρχουσιν, εἰμὴ μόνον προφυλακτικὰ. Ὅταν λοιπὸν παρουσιασθῇ τὸ κακὸν (ἰδίως πρὸ τοῦ κλαδώματος), τότε ἀμέσως πρέπει νὰ μεταφέρονται εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον οἱ ὑγιεῖς μόνον σκώληκες, ἐνθα θὰ ὑψώνηται ἡ θερμοκρασία καὶ θὰ τρέφονται περισσότερον τοῦ συνήθους, ἵνα οὕτω προφθῶσι νὰ πλέξωσι τὸ κουκούλιόν των.

Συνιστῶμεν ἰδιαίτερώς εἰς τοὺς σηροτρόφους νὰ καθιρίζωσι πρὸ τοῦ ροίσματος 10—15 ἡμέρας τὰς οἰκίας των: νὰ ἁσθεστώνωσι καλῶς τὰ δωμάτια ἐνθα θὰ θρέψωσι τοὺς σκώληκας, ὡς καὶ τὸ ὑλικὸν (ξύλα, κηλινωτὰ κλπ.), μὲ ἀνταλελυμένην ἁσθεστον περιέχουσαν διχλυσιν θεϊκοῦ χαλκοῦ. Πρέπει νὰ γίνηται χρῆσις καὶ τοῦ θειοῦχου ὀξέος· δὲν συνιστῶμεν τὴν χρῆσιν τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος ὡς καὶ ἄλλων, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ δύσκολος.

Καλὸν εἶνε νὰ ἐξαφανίζηται καίόμενον ἅπαν τὸ χρησιμεύσαν ὑλικὸν πρὸς διατήρησιν σκώληκων προσβληθέντων ὑπὸ τῆς ἀσθενείας ταύτης, καὶ εἰ δυνατόν μάλιστα νὰ παύσωσιν ἐπὶ τινι ἐτι τὴν σηροτροφίαν εἰς τὰ μολυνθέντα ἤδη μέρη (δωμάτια).

Ἐν Ναούσῃ τῇ 24 ἀπριλίου 1893.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΤΣΙΩΝΗΣ
γυμνάσιος.

Ο ΓΕΛΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ.

Προχωροῦμεν διηνεκῶς σκυθρωποί, καταπεπονημένοι, σύροντες τοὺς πόδας κατὰ μῆκος τοῦ αἰωνίου τούτου ἐδάφους, ὅπερ ἀποκαλεῖται «ἡ τοῦ βίου ὁδός», ὁδὸς ὅμως τόσον κοινὴ, τόσον ἀνυπόλητος καὶ ἀμειλίχως περιωρισμένη ὑπὸ τῶν αὐτῶν πάντοτε δένδρων καὶ τῶν αὐτῶν σωρῶν χαλίκων, ὥστε ν' ἀποστερηθῇ ἡμᾶς καὶ αὐτὸν τὸν ὑπέρτατον πόρον τῶν ἀπελπίδων: τὴν ἀνίαν. Διότι ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἀνία παρέχει ποῖόν τι ἐνδιαφέρειν· παραπονεῖται τις, προκαλεῖ παράπονα καὶ ἰδίᾳ ἐνοχλεῖ τοὺς ἄλλους. Ἄλλ' ἐνταῦθα, οὐδὲ τοῦτο ὑπάρχει: οὐδὲν, οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοῦ ἀνιάτου ἐν τῷ κόρῳ καὶ τοῦ ἀπολύτου ἐν τῇ ἀηδίᾳ. Γινώσκετε βεβαίως ὡς καὶ ἐγὼ τὰς φοβερὰς ταύτας στιγμὰς, καθ' ἃς τὸ αἶσθημα καὶ ἡ λογικότης φαίνονται ἑτοιμα νὰ υποχωρήσωσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν πραγματικοτήτων τοῦ βίου, ὅτε καὶ ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἑκυτὸν καταθλιβόμενον ὑπὸ τῆς ἐναργείας τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀσυνεσίας αὐτοῦ; Ἄλλὰ θαρρήσατε· περιμενεῖτε ἐπὶ ἐν λεπτόν καὶ πρὶν ἢ κατὰ δέκα προχωρήσω βήματα ὁ ἀκολουθῶν με ταξιδιωτὴς δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ κρατήσῃ ἑκυτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ εἴπῃ, καθ' ἣν στιγμὴν πρὸ ὑμῶν διέρχεται: — Ἴδου εὐτυχὴς ἄνθρωπος. Ἀρκεῖ γελοῖον τι

σύμβαμα, ἀδεξιότης ἐνεργείας, λέξις ἀντιστρόφως προφερομένη, ἡ ἱπταμένη μυῖα, μία πνοή, ἐν οὐδὲν καὶ ὁ γέλως, ὁ εὐλογητὸς γέλως ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ μεταμορφώνει τὸ ὑμῖτερον σῶμα καὶ πληροὶ τὴν ὑμέτεραν ψυχὴν ἀγνῆς χαρᾶς. Ἐπὶ τινας στιγμὰς ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ ἡδονὴ θὰ σὲ καθίστων ἕνα τῶν ἐν τῇ γῇ εὐδαιμόνων, ὅταν δ' ἐπαναλάβῃς τὴν προτέραν σοβαρότητα ὁ κόσμος οὗτος, ὁ ὁποῖος τοσοῦτον ζοφερός ἔρτι σοὶ ἐφαίνετο, θὰ σοὶ φανῇ λαμβάνων ἐορτάσιμον χαρακτῆρα.

Ὡς πάντα τὰ τῆς φύσεως θαυμάσια οὕτω καὶ ὁ γέλως εἰναιμυστήριον. Δέον ν' ἀκούσῃ τις σοβαρῶν καὶ ἐκ πεποιθήσεως φιλοσόφων, νὰ ζητήσῃ τὰ περὶ τούτου. Οἱ λόγοι αὐτῶν προκαλοῦσι φροῖνίσιν! Διότι γινώσκετε πράγματι ὅτι εἶναι φοβερόν τὸ γελᾶν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐμφανέοντος τὸν γέλωτα λόγου! Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὑπὸ συγχύσεως κατελήφθην ὅτε τὸ πρῶτον περιήγαγόν με εἰς θέσιν νὰ δίδω τὴν ἄβυσσον ταύτην. Ἐπὶ τέλους ὅμως, σκεπτόμενος, ἐξφοκίωθην μετ' αὐτῆς, ἔλαβον τὸ ἀναλογεῖν μοι μέρος καὶ, ἀντὶ νὰ ρεμβάζω, ἀπλῶς θεῶμαι.

Εἶναι δὲ θελκτικὸν τὸ νὰ θεῶσθε.

Κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς βλέπει τις διερχόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου εἶδος πνοῆς, μόλις ἐπαισθητῆς. Πόρατα τὰ κατω βλέφρα ἡμικλείονται ἐλαφρῶς, αἱ γωνίαι τοῦ στόματος ὀξύνονται καὶ κοιλιώνονται, τὰ χεῖλη συμπίεζονται καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ διανοίγονται: τοῦτο εἶναι τὸ συγκαταρούμενον μειδίαμα. Ἀλλὰ δὲν ἄρκει τοῦτο: ἂν τὸ τὸν γέλωτα προκαλοῦν ἀντικείμενον ᾗναι πραγματικῶς τερπνὸν τὰ χεῖλη διαστέλλονται, ἐμφανιζομένων τῶν ὀδόντων, οἱ τῶν πρειῶν οἱ μυῶνες συστέλλονται καὶ ἀνυψοῦσι τὰ τοῦ στόματος ἄκρα πρὸς τοὺς κροτάφους, οἱ ρώθινες διανοίγονται καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἀποβαίνει βεβιασμένη.

— ὦ! ἄλλ' ἐναντιορῶντος τοῦτο εἶναι γελοιωδέστατον!

Καὶ ἡ κεφαλὴ ἀντρέπεται, τὸ σῶμα συνταράσσεται διὰ σπασμωδικῶν ἐξαλμάτων καὶ οἱ βραχίονες συστέλλονται καὶ συμπίεζονται πρὸς τὴν κοιλίαν. Βαθμηδὸν ὁ γελῶν ἐνοχλάζει, συστρέφεται, ἀπόλλυσι τὴν ἱσορροπίαν, πίπτει καὶ κυλίσταται, βάλλων φωνάς. Αἰσθάνεται πόνους εἰς τὰ πλευρά, καταλαμβάνεται ὑπὸ κώλικος . . . ἀποθνήσκει.

Εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς αἱ περιπτώσεις θανάτου συνεπείχ, γέλωτος δὲν ἀπαντῶσιν ἐν τῇ κοιλίᾳ ταύτῃ τοῦ κλαυθμῶνος τόσον συχνάκις ὅσον ἡδυνάτο τις νὰ φοβηθῇ ἢ νὰ εὐχηθῇ, εἰς τρόπον ὥστε ἐκτὸς τῶν φαιδρῶν ἄλλως τούτων θανάτων, ἐν τῇ κλίμακί τοῦ γέλωτος ὑπάρχει εἰσέτι καὶ τι, ἱκανοποιοῦν τοὺς μετριοφρονωστέρους ἐρασιτέχνους, οἵτινες ἀρκοῦνται εἰς μικρὰν τοῦ στομάχου διατάρραξιν, εἰς πόνον ἐν τῇ πλευρᾷ ἢ τὴν θορύβον ζωστήρος, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀρκετὰ κωμικόν.

Διότι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν γελῶσι πάντοτε, ἂν δὲ ὁ ἔρτι διελθὼν διαβάτης ἐπανήρχετο μετ' ὀλίγον,

θὰ εὕρισκεν ἴσως ὑμᾶς, τοὺς ἄρτι ἐξ ὅλης καρδίας γελῶντας, πλήρεις δακρύων.

Πῶς; Κλαίετε πραγματικῶς; Προσέξατε: ὀφθαλμοὶ ἐρυθροὶ καὶ ἐξοδηκότες, χαρακτηριστικὰ συστέλλομενα ἢ ἐξογκούμενα, αἱ ἐγγύσεις αἵματος ἀνὰ σύμπαν τὸ πρόσωπον, ρίς φλογίζουμένη καὶ φωτοβόλοι γραμμαί, ραβδίζουσαι τὰς παρειάς, ἀποτελοῦσιν ἓνα τῶν αἰσχίστων μορφασμῶν τοῦ κόσμου. Ἄν, ἀγαπητέ μοι κύριε, θελήσης νὰ μὲ συγκινήσης καὶ διεγείρης τὸ οἰκτὸν μου, ἔσο ἀπηλλαγμένος τοιαύτης δυσμορφίας.

Ὅποσον ὠραία ὅμως εἶναι τὰ δάκρυα ὅταν βραδέως ρέωσιν ἐν σιγῇ ἐκ δύο μεγάλων κυανῶν ἢ μελαίνων ὀφθαλμῶν· ὅταν κρεμάμενα πρὸς στιγμὴν ἐπὶ βλεφαρίδων, τρέμουσιν αὐτόθι πρὸς στιγμὴν καὶ κατόπιν κυλίνονται ἐπὶ τῶν ὠκρῶν παρειῶν ἐκ θλίψεως, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐρύθρωσιν τοῦ προσώπου! Κατάστασις, βαθεῖαν προδίδουσα θλίψιν, χειρονομία ἀποθαρσύνουσα, ἐγκατάλειψις ὁλοκλήρου τοῦ προσώπου συνεννοῦνται μετὰ τῆς ἀφώνου εὐγλωττίας τῶν δακρύων· τὰ ἡμιηνεωγμένα χεῖλη, οἱ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀτενίζοντες ὀφθαλμοί, ἡ ῥαθυμὸς ἀνεστραμμένη κεφαλὴ συμπληροῦσι τὴν συγκινητικὴν εἰκὼνα τῆς ἀληθοῦς θλίψεως καὶ προκαλοῦσι τὴν αὐτοστιγμὴν ἐν τῇ ψυχῇ ἐμφάνισιν τῆς περιπαθείας καὶ τῆς πεποιθήσεως.

Οὕτως ἔκλαιεν ἡ Μαγδαληνὴ: ἂν δὲ μοι εἶπῃτε ὅτι ὑπῆρξεν αὕτη μία τῶν ὠραιοτέρων τῶν ἐρασμιωτέρων γυναικῶν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς θὰ ὁμολογήσω μεθ' ὑμῶν ὅτι τὸ κἄλλος, τῇ μετаноιχ συνδυαζόμενον πολὺ παρέχει εἰς τὴν ἔκφρασιν θέλγητρον.

Τοιοῦτο τοῦλάχιστον τὸ ἐκφραστικὸν ἀποτέλεσμα τῶν δακρύων, ὅταν ρέωσιν ὑπὸ περιστάσεις ἐπαρκῶς σοβαρὰς καὶ ὅταν ταῦτοχρόνως δικαιολογῶνται ὑπὸ τῆς καταστάσεως καὶ περιστέλλωνται ὑπὸ τῆς ἀξιοπρεπείας ἀληθοῦς ὁδύνης. Διότι οὐδὲν ὑπάρχει τὸ μᾶλλον ἀξιόμιστον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς συνειδήσεως καὶ τὸ μᾶλλον εἰδεχθὲς ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς καλλιτεχνίας ἢ οἱ ἀσήμεντοι ἐκεῖνοι κλαυθμηρισμοί, οἱ ἀποτελοῦντες ἀπλὴν καὶ καθαρὰν ἔκρισιν ὕγρου, προῖόν στερούμενον ἀξίας καὶ ἐνδιαφέροντος, κλαυθμηρισμοί, προκαλούμενοι ὑπὸ πικρίας καὶ πείσματος: δάκρυα ἀσθενῆ, ἀληθῆ ρευστὰ ψεύδη, ἅτινα ἐπιτρέπει κατὰ βούλησιν νὰ ρέωσιν ὁ ὑποκριτὴς διὰ μέσου τῶν λύπης δηλωτικῶν μορφασμῶν αὐτοῦ.

Γέλως καὶ δάκρυα, ἰδοὺ ἡ ἱστορία ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ ἡμετέρου βίου, διότι ἐκτὸς τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς θλίψεως τὸ ἐπίλοιπον δὲν ἔστι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀξίον τοῦ κόπου τῆς ζωῆς.

Ἄτυχοις λοιπὸν ἐκεῖνοι, οἱ μηδέποτε γελᾶσαντες ἢ κλαύσαντες· δύσμοιροι καὶ πολλῶ μᾶλλον ἀναποφύκτως δύσμοιροι παρ' ὅσον φρονεῖται, διότι αὐτοὶ οἱ οὔτε θλίψεως οὔτε χαρὰς ἀπολαύσαντες εἶναι ἐκεῖνοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀπαντῶσιν οἱ ἀπαισιόδοξοι, οἱ ἄθεοι, οἱ κακοῦργοι, οἱ ῥαθυμοὶ, πάντα τὰ κακόβουλα πλάσματα, ἅτινα ἐκδικοῦνται τὴν παρ' αὐτοῖς

ἔλλειψιν καρδίας καὶ λογικοῦ δι' ὕβρεων πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα οὔτε νὰ αἰσθανθῶσιν, οὔτε νὰ κατανοήσωσι δύνανται.

Ἄ! Μεταξὺ τῶν τίτλων ἐκείνων τῆς εὐγενείας, οἵτινες τοσοῦτον ἀνυψοῦσιν ἡμᾶς ὑπὲρ τὰ ἄλογα ζῶα, ὁ γέλως καὶ τὰ δάκρυα ἀποτελοῦσιν ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀνθρώπου κλῆρον· δύνανται νὰ συζητῶσι, νὰ λεπτολογῶσι, νὰ φιλονεικῶσιν ἐφ' ὅσον θέλουν ὡς πρὸς τὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὡς πρὸς τὸν γέλωτα ὅμως καὶ τὰ δάκρυα, οὐδέποτε.

Ἐν μόνον ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει ὃν γελῶν καὶ κλαίον: ὁ ἄνθρωπος.

(Μετάφρασις Γ. Κ. Α.)

(Ε. ΜΟΥΤΟΝ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ο ΑΔΑΜΑΣ. — Ἰδέαι τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ. — Πειράματα πρὸς προσδιορισμὸν αὐτῆς μέχρι τοῦ Lavoisier. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Πρώται ἀνακοινώσεις περὶ τῆς ἐκλείψεως τῆς 4]16 ἀπριλίου 1. 1. — Πολιτικὴ διαίρεσις τῆς ξηρᾶς. — Στατιστικὴ σεισμῶν. — Ἡ θερμοκρασία τῆς λάβας τῶν ἡφαιστειῶν.

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος φεβρουαρίου καὶ ἐφεξῆς ζωηρὰν προεκάλεσε συγκίνησιν καὶ πολὺς ἐγένετο λόγος ἐν τε τοῖς ἐπιστημονικοῖς περιοδικοῖς καὶ ἐν τῷ τύπῳ περὶ τῶν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ἀνακοινωθέντων πορισμάτων τῶν ἐπὶ νέων ὁλως βάσεων μελετῶν τοῦ κ. Moissan ἐπὶ τῆς τεχνικῆς παραγωγῆς τοῦ ἀδάμαντος, ζητήματος ὑψίστης σπουδαιότητος ὑπὸ γεωλογικὴν ἰδίᾳ ἐποψίν, διότι τοῦτο εὕρισκεται προφανῶς εἰς ἄμεσον σχέσιν πρὸς τοὺς ὅρους, ὑφ' οἷς ἐσχηματίσθη ὁ νῦν ἐξορυσσόμενος κερκυσταλλωμένος οὗτος ἄνθραξ. Καὶ τότε μὲν οὐδένα περὶ τούτου ἐν ταῖς στήλαις ταύταις ἐποιναδάμεθα λόγον, ἀποβάλλοντες εἰς τὴν μεγίστην τοῦ γεγονότος σημασίαν, — ἀπαιτοῦσαν κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην οὐχὶ σύντομον καὶ χρονογραφικὴν οὕτως εἰπεῖν ἀναγραφὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ λεπτομεροῦ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἡμετέρου χρόνου καὶ χώρου διαγράψην τῶν τε σχετικῶν πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην τελευταίων γεγονότων, ὡς καὶ τὴν σύντομον μὲν βεβαίως καὶ περιεκτικὴν, πιστὴν ὅμως καί, εἰ δυνατόν, ἀνελλιπῇ τῶν μέχρις ἐσχάτων σχετικῶν παρατηρήσεων καὶ πειραμάτων καταγραφὴν — ἥδη δὲ ἀσμένως προβαίνομεν εἰς τοῦτο, βέβαιοι ὄντες ἐκ προτέρων ὅτι καὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν τὴν ἐγγενῆ περιεργίαν θέλομεν ἱκανοποιήσῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἡμετέρων δυνάμεων θέλομεν πληρώσει ἐν τῶν ὄντως ἀπειρῶν κενῶν, ἅτινα δυστυχῶς ὑφίστανται καὶ ἐπὶ μακρὸν κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ ὑφίστανται ἐν ταῖς περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων ἡμετέραις γνώσεσιν.

Ὁ ἀδάμας εἶνε ἀπὸ μακρῶν αἰώνων ὁ τιμώτερος τῶν τιμίων λίθων, οἵτινες χαρακτηρίζονται ὑπὸ τῆς μεγάλης αὐτῶν σκληρότητος, τῆς ἐντόνου αὐτῶν